

A családban fellelhető összes levelet, dokumentumot, emlékiratot felleltározta és digitalizálta, így fogott neki 2017-es regényének, az *Altató*nak a megírásához **Gerlóczy Márton**.^[1]

Gerlóczy Márton 1981-ben született Budapesten, azóta is ott él, jelenleg újságíróként és publicistaként dolgozik. 2003-ban jelent meg kultuszkönyvvé vált első regénye, az *Igazolt hiányzás*, azóta rendszeresen publikálja nagy kritikai visszhangot kiváltó műveit; hozzá fűzhető az első magyar plágiumregény is (*Rabigában 2.*). Kötetei: *Igazolt hiányzás* (2003, 2012, második, javított kiadás), *Váróterem* (2005), *A szabadok testvérisége* (2008), *A csemegepultos naplója* (2009, 2014), *Check-in* (2012), *Létra* (2013), *Elvonókúra* (2016)

Fellapozva a családi hagyatékot nemcsak őseihez, de rokonainak ahhoz az ágához is közelebb került az író, akikkel korábban nem tartották a kapcsolatot – derült ki a hétvégén, Székelyudvarhelyen a Gondúzó étteremben, az író *Altató* című regényének bemutatóján.

Az eseményen a szerzőt **Katona Zoltán** újságíró faggatta, korábbi regényeit ismertetve, szövegrészletek felolvasásával és a családfa pontosításával bevezetve a regény világába a teltházassal közönséget. Gerlóczy a családregényt Mikecs Anna, az ő négyévesen elhunyt nagynénje hangján szólaltatja meg, bevallása szerint azért, mert „

ez a történet nőkről szól, nagyon fontos volt, hogy ők is meséljék el".

Évekig tanulmányozta családjá hagyatékában fellelhető leveleket, dokumentumokat, a rájuk maradt emlékiratot, majd ezekből állította össze regényét, melynek cselekménye a 19. század végétől a 70-es évekig öleli át a **Jékely/Áprily család** (Áprily a szerző dédnagyapja), leginkább annak női ágának, azaz Jékely Mártának és Schéfer Idának (Áprily felesége, Márta édesanyja) szívszorogató élettörténetét.

A fő mű még ezután következik

Gerlóczynak nincsenek emlékei, hogy nagymamája – akivel egyébként nagyon sok időt töltött – mesélt volna neki elsőszülött lányáról, **Mikecs Annáról**. Arra emlékszik, hogy a régi fényképeket nézegetve arról tudott, hogy nagymamájának volt már egy házassága. A szöveg nem fikció, viszont néhány még életben levő személy álnevet kapott a történetekben.

Alkotás közben támadt az az ötlete az írónak, hogy a kislány hangján keresztül ismertesse meg a világgal a családot. A borítón is a **Mikecs Anna neve jelenik meg az írói név helyén**,

Gerlóczy ezzel is kifejezi, hogy neki ajándékozta ezt a könyvet.

Arra a kérdésre, hogy mennyire tartja élete fő művének az Altatót, azt válaszolta, hogy: „én ezt külön kezelem, vannak a könyveim, az én kis hülyeségeim, és van ez a könyv”. Fontos volt számára, hogy elkészüljön a nagymama emlékirata, valóban komolyan vette azt a feladatot, hogy tiszteletben tartsa ennek a családnak az emlékét. „Olyan szempontból a fő művem, hogy eddig ezzel kellett a legtöbbet dolgozni, de most már elkezdtem a család másik ágát, szerintem az lesz majd a fő művem, mert annak én leszek a főszereplője”.

Mit szólna a nagymama?

Arról, hogy mit gondol, vajon a nagymama mit szólna a regényhez, azt válaszolta, „ha azt feltételezem, hogy szólhat bármit is hozzá, akkor úgy gondolom, hogy örülne neki”. Hozzáfűzte, édesanyjával sokszor beszéltek róla, hogy majd az unokáknak meg a dédunokáknak hasznos lesz.

A hagyatekrol

Gerlóczyt **Érsek Nándor**, a könyvet megjelentető Sclar kiadó vezetője és a borítót fotózó japán **Kaz Kameshima** fényképész is elkísérte, az író bevallása szerint pusztán véletlenből. Egyébként a borító készítőjével való találkozás is véletlenek sorozata, melynek történetéről egy külön kis könyv is készült, mintegy az Altató mellé. Ebben található az Altató szereplőit bemutató családi fénykép is.

Érdekesség, hogy a könyvek igencsak szépek elismert borítóján látható csésze a szerző ükanyjának staférunghájából való.